

Sygn. akt II Ka 561/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2022 r.

sprawy **R. R.**

oskarżonego z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 19 maja 2022 r. sygn. akt II K 175/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego R. R. na rzecz oskarżyciela prywatnego D. K. (1) 840 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu związanych z udziałem jego pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego R. R. na rzecz Skarbu Państwa 300 zł tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 561/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 19 maja 2022 r., sygn. II K 175/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • <u>art. 157 § 2 kk,</u> poprzez błędne jego zastosowanie i ustalenie, że oskarżony dopuścił się względem oskarżyciela prywatnego naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni; podczas gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie takich ustaleń faktycznych; • <u>art. 46 § 2 kk,</u> poprzez jego zastosowanie i zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego nawiązki w kwocie 5000 zł, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

O zarzucie naruszenia prawa materialnego można mówić tylko wówczas, gdy autor apelacji nie podważa dokonanej przez Sąd I instancji w sprawie oceny dowodów i dokonanych w oparciu o taką ocenę dowodów ustaleń faktycznych i wskazuje, że do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego została przez ów Sąd zastosowana niewłaściwa subsumcja. We wniesionym środku odwoławczym było dokładnie odwrotnie. Apelacja obrońcy nie respektowała wzajemnych zależności względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 pkt 1-4 kpk.

Cała argumentacja obrońcy mająca podważyć zaskarżony wyrok oscylowała wokół kwestionowania pierwszoinstancyjnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, w istocie dotyczyła zatem prawidłowości poczynienia przez Sąd a quo ustaleń faktycznych, nie zaś warstwy normatywnej. Zastosowanie przez Sąd Rejonowy konkretnych norm z części ogólnej (art. 46 § 2 kk) i szczególnej (art. 157 § 2 kk) Kodeksu Karnego było następstwem określonej i w przekonaniu Sądu Okręgowego prawidłowej subsumcji poczynionych ustaleń pod konkretne przepisy prawa materialnego.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w niniejszych rozważaniach odniesie się wprost do tego, do czego skarżący miał zastrzeżenia, mianowicie do oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy.

Wniosek

<p>1) o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu wyrokiem czynu;</p> <p>2) o zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z niego pkt II w zakresie orzeczenia od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego D. K. (2) nawiazki w kwocie 5000 zł, <u>ewentualnie</u></p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,</p> <p>3) o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu za pierwszą i drugą instancję.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p><u>Rażące, mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów postępowania karnego, tj.:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • <u>art. 7 kpk,</u> polegające na oparciu skarżonego rozstrzygnięcia w zakresie przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za czyn wynikający z postawionego oskarżonemu zarzutu jedynie na podstawie zeznań oskarżyciela prywatnego, a także zeznań innych świadków (dowód faktu uznany za 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

udowodniony), które to ze względu na źródło powzięcia informacji o rzekomym uderzeniu (od oskarżyciela prywatnego) winny zostać pominięte lub uznane za niewiarygodne, a także uznane za tzw. dowód z pomówienia – w szczególności z uwagi na motywację jaką kierował się oskarżyciel prywatny (rozpowszechnianie informacji dla celów niniejszego postępowania);

- **art. 7 kpk oraz art. 410 kpk**, poprzez oparcie się przy ustalaniu stanu faktycznego wyłącznie na dowodach świadczących na niekorzyść oskarżonego i uznanie za niewiarygodne zeznania świadka A. K. (jedynego świadka obecnego na spotkaniu oskarżonego z oskarżycielem prywatnym podczas którego miało dojść do czynu zarzucanego oskarżonemu); a tym samym odmówienie wiarygodności zeznaniom świadka z uwagi na sprzeczność zeznań z twierdzeniami oskarżyciela prywatnego (znajdującego się co najmniej w stanie po użyciu alkoholu) oraz z uwagi na fakt większej obszerniejszości zeznań na drodze sądowej niż w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy zeznania oskarżyciela prywatnego nie korzystają z domniemania prawdziwości, a także nie zostały potwierdzone chociażby przez jednego naocznego świadka oraz w postępowaniu przygotowawczym świadek nie był pytany o niektóre kwestie, które były poruszone na drodze

postępowania sądowego; a w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

- **art. 7 kpk**, poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięciu szeregu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, poprzez:

- bezzasadne przyjęcie, że zeznania świadka M. P. pozwalają na ustalenie przez Sąd faktu, że oskarżony w dniu 15 lipca 2018 roku uderzył dwukrotnie oskarżyciela prywatnego, podczas gdy świadek ten zeznał:

„Ja nie mam wiedzy, aby pomiędzy nimi były jakieś zatargi przed zdarzeniem objętym niniejszym postępowaniem.”;

„Ja nie mam wiedzy, aby mój brak kogokolwiek pobił lub uderzył.”;

„Ja jak usłyszałem o tym zdarzeniu to nie wierzyłem, żeby brat mógł uderzyć D.”

co doprowadziło do błędu w ustaleniach i całkowicie odmienną interpretacji zeznań świadka – nie pozwalającą na wykazanie faktu dowodzonego;

- uznanie zeznań świadka M. K. (1) (ojca oskarżyciela prywatnego) za wiarygodne i pozwalające na ustalenie faktu, że oskarżony w dniu 15 lipca 2018 roku dwukrotnie uderzył oskarżyciela prywatnego, podczas gdy świadek M. K. (2) nie był obecny na miejscu rzekomego zdarzenia, a wiedzę w tym przedmiocie czerpie on jedynie z opowieści swojego syna (oskarżyciela prywatnego), co z uwagi na logikę rozumowania nie

daje podstaw by zeznania te uznać jako wiarygodne;

- bezzasadne przyjęcie, że zeznania świadka D. S. i świadka J. O. pozwalają na ustalenie przez Sąd faktu, że oskarżony w dniu 15 lipca 2018 roku uderzył dwukrotnie oskarżyciela prywatnego, podczas gdy świadkowie ci nie widzieli, aby oskarżony dopuścił się tego czynu względem oskarżyciela prywatnego, a swoją wiedzę w przedmiocie pobicia i jego okoliczności czerpią jedynie z opowieści oskarżyciela prywatnego, co nie powalało na przyjęcie przez Wysoki Sąd takich ustaleń;

- błędną wykładnię zeznań świadka B. R., z których to nie wynika, że oskarżony dopuścił się czynu mu zarzucanego (świadek nie był na miejscu zdarzenia), a bezzasadne uznanie przez Wysoki Sąd w uzasadnieniu skarżonego wyroku w faktach uznanych za udowodnione, że oskarżony w dniu 15 lipca 2018 roku dwukrotnie uderzył D. K. (2) w twarz, podczas gdy świadek ten nie zeznała w ten sposób;

- bezzasadne przyjęcie, że zeznania świadka P. Z. pozwalają na ustalenie przez Sąd faktu, że oskarżony w dniu 15 lipca 2018 roku uderzył dwukrotnie oskarżyciela prywatnego, podczas gdy świadek ten zeznał, że na drugi dzień (po imprezie), dowiedział się do oskarżyciela prywatnego, że ten został uderzony przez oskarżonego, a potem z jego zeznań niemożliwym było przyjęcie dowodzonego faktu za udowodniony;

- bezzasadne przyjęcie, że zeznania świadka D. W. pozwalają na ustalenie przez Sąd faktu, że oskarżony w dniu 15 lipca 2018 roku uderzył dwukrotnie

	<p>oskarżyciela prywatnego, podczas gdy świadek ten zeznał, że wiedzę o rzekomym uderzeniu powziął od oskarżyciela prywatnego (ten zadzwonił do niego z tą informacją), a zatem zeznania tego świadka nie pozwalają na przyjęcie tego faktu za udowodniony, gdyż stanowią jedynie opowieści przekazane świadkowi przez oskarżyciela prywatnego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut bezzasadny, a nadto polemiczny, sztucznie i niepotrzebnie rozbudowany. Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby zaskarżony wyrok zapadł w następstwie naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 7 kpk i art. 410 kpk. Tok rozumowania Sądu Rejonowego, przedstawiony w tabelarycznym uzasadnieniu w części dotyczącej oceny dowodów osobowych zgromadzonych w tej sprawie był jasny, kompletny i przekonujący. Brak było w nim luk logicznych i niejasności. Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zachodziła sprzeczność z regułami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Brak było również wątpliwości o jakich stanowi art. 5 § 2 kpk.</p> <p>Fakt istnienia w sprawie sprzecznych ze sobą dowodów, w szczególności osobowych, sam w sobie nie daje podstaw do odwoływania się do reguły in dubio pro reo wyrażonej w art. 5 § 2 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 16.01.2015 r., sygn. II AKa 221/14, LEX nr 1993208).</p>		

W orzecznictwie wskazuje się, iż nie może być mowy o obrazie art. 410 kpk w przypadku uznania określonych dowodów za wiarygodne, a odmówienie tego waloru innym i w konsekwencji nie przyjęcie tych ostatnich jako podstawy ustalania faktów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1.10.2020 r., sygn. IV KK 407/20, LEX nr 3224771).

Apelujący, który zmierza do podważenia zasadności zaskarżonego wyroku poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiącej jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostej jej negacji i arbitralnego stwierdzenia, że przymiotem wiarygodności powinny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym wyjaśnienia jego samego, a pozostałe dowody – w tym zeznania pokrzywdzonego, zeznania świadków pośrednich i opinia lekarska potwierdzająca mechanizm powstania obrażeń ciała pokrzywdzonego, są właściwie bez znaczenia. Do tego zaś w istocie sprowadzała się apelacja obrońcy, negująca znaczenie dowodów obciążających jego mocodawcę.

W przedmiotowej sprawie pokrzywdzony D. K. (1) konsekwentnie od samego początku wskazywał kto go pobił. Świadcowie, inni uczestnicy imprezy w klubie (...) sympatyzujący z obiema stronami konfliktu, wskazywali na uprzednie przepychanki i słowne utarczki między oskarżonym i pokrzywdzonym, jakie miały miejsce w dniu zdarzenia. Uczestniczące w imprezie osoby spożywały alkohol i sam ów fakt leżący niejako poza przedmiotem procesu, nie umniejszał automatycznie wiarygodności ich relacji, co

sugerował obrońca, pomijając (a właściwie przemilczając), iż także jego klient w dniu zdarzenia z prywatnego a/o był pod widocznym wpływem alkoholu, co jednolicie wynikało z zeznań świadków w części, która z jego winą w tej sprawie nie miała nic wspólnego. Dowody pośrednie, zeznania tzw. świadków ze słyszenia, rozważone kompleksowo, potwierdzały wersję wydarzeń prezentowaną przez pokrzywdzonego. Taki pośrednie dowody podlegają identycznym regułom ocennym, jak pozostały materiał dowodowy i jeżeli jego końcowa ocena jest pozytywna mogą na równi z pozostałymi dowodami stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Mimo, iż D. W. i D. S. nie widzieli samego momentu uderzeń, zostali poproszeni przez pokrzywdzonego, aby po niego przejechali, udzielili mu pomocy, widzieli jego obrażenia, a D. K. (3) spontanicznie przekazał im bezpośrednio po zdarzeniu co zaszło. Sąd Rejonowy pozytywnie zweryfikował wiedzę świadków o zdarzeniu i fragmenty ich relacji stanowiące potwierdzenie okoliczności, na które powoływał się oskarżyciel prywatny.

Sąd Rejonowy wydając wyrok oparł się na zasadzie bezpośredniości, redagując uwagi w tym względzie w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, do czego Sąd Odwoławczy nie miał zastrzeżeń. Sąd a quo miał okazję zaobserwować ton głosu, mimikę oraz gestykulację przesłuchanych w sprawie osób oraz ich reakcje na odmienne, opozycyjne w stosunku do ich wersji wydarzeń depozycje.

Wskazywanie przez D. K. (2), iż sprawcą poniesionych przez niego obrażeń ciała jest R.

R. od początku niniejszego postępowania było stanowcze, konsekwentne i zgodne z logiką wypadków. Nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jedyne go świadka są niewystarczającą podstawą skazania, podobnie zresztą jak niedopuszczalne jest wartościowanie zeznań tylko w zależności od zajmowanej pozycji społecznej świadka, czy też od pełnionej przez niego funkcji publicznej. Rzecz jednak w tym, że tego rodzaju "jedyne" dowód nie może stać w sprzeczności z innymi dowodami, które nie mają wprawdzie decydującego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej, stanowią jednak podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń faktycznych odnoszących się do określonych fragmentów zdarzenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17.10.2018 r., sygn. II AKa 291/18, LEX nr 2605260).

Sąd Odwoławczy podzielił w pełni dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę wyjaśnień oskarżonego oraz ocenę zeznań świadków, przyznającą prymat wersji wydarzeń podawanej przez oskarżyciela prywatnego D. K. (2), którą niejako wspierała opinia biegłego dotycząca możliwych mechanizmów postania obrażeń ciała. Obrońca nie podjął przy tym próby wyjaśnienia w jaki sposób, oczywiście w jego ocenie, powstały obrażenia doznane przez pokrzywdzonego, skoro nie przyczynił się do ich postania oskarżony i właściwie dłaczego D. K. (1) wbrew faktom miałby obciążać oskarżonego odpowiedzialnością za ich powstanie, gdyby ich sprawcą był ktokolwiek inny. Odmowa przyznania przymiotu wiarygodności dowodom w postaci

wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań towarzyszącego mu w dniu zdarzenia A. K., stanowiła naturalną konsekwencję opartego na wynikającym z art. 7 kpk uprawnieniu Sądu Rejonowego co do wyboru jednej wersji spośród sprzecznych w swojej wymowie relacji.

Skarżący w apelacji przedstawił tezę, iż Sąd Rejonowy bezzasadnie przyjął, że zeznania świadka M. P. pozwalały na ustalenie przez Sąd faktu, że oskarżony w dniu 15 lipca 2018 r. uderzył dwukrotnie oskarżyciela prywatnego. Sąd Okręgowy zapoznał się dokładnie z treścią zeznań w/w świadka i ich oceną zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy (k. 243) i nie stwierdził, aby Sąd ten dokonał nadinterpretacji treści tegoż dowodu, wyciągając z niego dowolne wnioski. Wręcz przeciwnie – z pierwszoinstancyjnej oceny tegoż dowodu wynikało, iż zdaniem Sądu Rejonowego, ani nie wykluczał on, ani nie potwierdzał sprawstwa oskarżonego. Okoliczność, że oskarżony nie przyznał się matce i siostrze do pobicia D. K. (2) nie mogła świadczyć o tym, że do pobicia nie doszło. Brak było zatem podstaw do stwierdzenia obrazy art. 7 kpk, która dotyczyłaby pierwszoinstancyjnej oceny tychże zeznań.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Odwoławczy nie stwierdził, aby zaskarżony wyrok był wadliwy co do ustalenia winy oskarżonego R. R., dlatego też utrzymano go w mocy.

Wniosek

1) o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez

zasadny

<p>uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu wyrokiem czynu;</p> <p>2) o zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z niego pkt II w zakresie orzeczenia od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego D. K. (2) nawiązki w kwocie 5000 zł,</p> <p><u>ewentualnie</u></p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,</p> <p>3) o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu za pierwszą i drugą instancję.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów dotyczących problematyki winy warunkowała bezzasadność wniosków o zmianę, bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji.</p> <p>Skarżący ani w zarzutach, ani we wnioskach nie miał uwag do pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze zasadniczej – najłagodniejszej rodzajowo karze grzywny, a zatem Sąd Okręgowy nie omawiał tego zagadnienia zupełnie abstrakcyjnie.</p> <p>Brak było również wniosku i argumentów dotyczącego tego, że nawiązka na rzecz pokrzywdzonego powinna zostać obniżona. Zarzut i wniosek apelacyjny dotyczył wyłącznie zasadności zastosowania art. 46 § 2 kk jako następstwa stwierdzenia winy.</p>		

Dlatego też, w tym miejscu wystarczającym będzie wskazanie, że Sąd Okręgowy nie stwierdził rażącej niewspółmierności tychże elementów rozstrzygnięcia o represji karnej wymierzonej oskarżonemu.

Obowiązek poniesienia kosztów postępowania pozostaje ściśle skorelowany ze skazaniem, a w sprawie niniejszej brak było podstaw do zwolnienia oskarżonego z obowiązku ich poniesienia czy to ze względów słuszności, czy też z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego. Skarżący także w tym kontekście nie przedstawił żadnych argumentów.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	

4.1.	----- # art. 454 § 1 k.p.k.-----	
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz D. K. (1) kwotę 840 (ośmuset czterdziestu) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tychże kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).
III.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 t.j. z dnia 1983.08.31) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana